

[Elna Munch.]

Hvad angaar § 4, som handler om Speciallæger, har jeg været med til at foreslaa, at Indenrigsministeren kan fastsætte, indenfor hvilke Grene af Lægevidenskaben Læger kan opnaa Tilladelse til at betegne sig som Speciallæger efter Indstilling af det lægevidenskabelige Fakultet. Det sidste er ikke medtaget i Lovforslaget, men da der i Bemærkningerne siges, at man naturligvis i fornødent Omfang vil forhandle med det lægevidenskabelige Fakultet, kan jeg akkviessere ved Lovforslagets Bestemmelse, da Resultatet bliver det samme, nemlig at den Institution, som har den største Sagskundskab paa dette Omraade, bliver hørt.

I § 2, Stk. 6, bestemmes det nye, at de, der har taget lægevidenskabelig Eksamen, ikke kan praktisere, før de har faaet en vis praktisk Uddannelse. Denne saakaldte Turnustjeneste søges ordnet saaledes, at den kan blive virkelig effektiv. Som Forholdene er nu, er der en Del, der søger den praktiske Uddannelse lige efter Eksamen, men det er ikke alle, der opnaar Adgang hertil saa hurtigt, bl. a. fordi der ikke er Pladser nok, og det bliver vel naturligt de mest energiske og de dygtigste og maaske ogsaa de mest velhavende, der faar denne supplerende Uddannelse. Det er derfor sikkert en heldig Ordning, man her tilstræber, og det synes mig mærkeligt, at indflydelsesrige Læger har rejst Modstand derimod. Selvfølgelig er det en Ulempe for Hospitaler og Sygehuse, en Ulempe, der dog væsentligst vil gaa ud over Patienterne, men det er sikkert en Vanskelighed, man maa igennem. Naar man betænker den ansvarfulde Gerning, en Læge har, er det i Virkeligheden uforsvarligt, at enhver Mediciner, der kommer fra Eksamensbordet, den dovre og den dumme lige saavel som den flittige og den dygtige, kan gaa lige ud og skære løs i Folk.

§§ 9 og 10 handler om Lægens Tavshedspligt. Jeg er stemt for, at Lægen skal have den mest vidtgaende Tavshedspligt, og jeg er stemt for, at denne udstrækkes til hans Medhjælpere i videste Forstand; jeg tænker bl. a. paa den Ulempe, det er for en Patient paa et Hospital, at hans Sygdomsbillede skildres Dag efter Dag i Bladene. Men jeg anser det for umuligt helt at fritage Læger for at vidne i Retssager — lad mig f. Eks. nævne Ægteskabssager, hvor den forurettede Part maaske ikke kan faa sin Ret uden en Læges Vidnesbyrd —, og jeg synes for Resten, der er opnaaet en Del ved Bestemmelsen om lukkede Døre.

Til § 12 i Kommissionsforslaget har jeg været med til at stille et Ændringsforslag. Paragraffen handler om det Tilfælde, at en Læge i sin Virksomhed kommer til Kundskab om, at en Person lider af saadanne Sygdomme eller Mangler i legemlig eller sjælelig Henseende, at han muligvis udsætter andres Liv eller Helbred for nærliggende Fare. I Paragraffen hedder det, at Lægen er forpligtet til at søge Faren afbødet, om fornødent ved Henvendelse til vedkommende Myndighed, og Ændringsforslaget, som jeg har været med til at fremsætte, gaar ud paa, at Lægen først skal henvende sig til vedkommende selv. Dette har jeg været meget ivrig for, idet jeg syntes, det var utiltalende, at Lægen bag den paagældendes Ryg skulde kunne gøre Anmeldelse om ham til Myndighederne, og det glæder mig derfor, at dette Ændringsforslag er medtaget i Lovforslaget. At man i Lovforslaget har ændret Ordene „om fornødent ved Anmeldelse til vedkommende Myndighed“ til „om fornødent ved Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen“, kan jeg godt tiltræde; Sundhedsstyrelsen kan jo altid overveje, hvad der videre bør foretages, og eventuelt anmelde Sagen for Myndighederne, hvis det skønnes fornødent.

I § 15 i Kommissionsudkastet hedder det, at som Betaling for sin Bistand, herunder for Udstedelsen af Attester, kan en Læge ikke fordr mere end, hvad der er rimeligt under Hensyn til Ydelsens Art og Omfang samt Patientens Kaar. Jeg har stillet Forslag om, at Ordene „Patientens Kaar“ skulde udgaa. Jeg finder det stødende overfor mindre bemidlede Patienter, at man i Loven udtrykkelig nævner Patientens Kaar. Jeg har den Anskuelse, at den nugældende Ordning, efter hvilken Lægerne til en vis Grad afpasser deres Honorar efter Patientens Betalingssevne, baade bør opretholdes og vil blive opretholdt uden Lovens Paabud, og det glæder mig derfor, at Ordene „Patientens Kaar“ ikke findes i Lovforslaget. Men selv om det utvivlsomt er en Hovedregel, at Lægerne i nogen Grad afpasser deres Honorarer efter Patienternes Betalingssevne, er dette dog ikke altid Tilfældet. Jeg skal f. Eks. nævne, at en Læge, der tilkaldes fra Lægevagten her i København, tager 12 Kr. for at give en Morfinindsprøjtning uden i øvrigt at have den fjerneste Ulejlighed med Patienten. Jeg synes, det er en ganske urimelig Betaling for en ubemidlet Patient, som er nødt til, fordi der ikke kan komme andre Læger til Stede, at henvende sig til Lægevagten. I Parentes bemærket beklager jeg, at Lægevagten ikke